

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносить:

на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горюва в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Куди іти?

Хто складав іспит зрілости чи то в гімназії чи в реальній школі, той певно тямить, як томила его думка, що з собою почати, куди іти, на який факультет записати ся. Легко тому рішити ся, що не має власної думки і власних поривів, а йде втертим, показаним шляхом, слухаючи волі родичів, або бажаючи сам як найскорше добити ся хліба, що становить у него вже верх всякого вдоволення і бажань. Але коли у молодця єсть уже та свідомість, що покінчивши середню школу, на котру складає ся весь нарід, він тим самим приняв ся обовязку віддячити ся по силам своїй суспільности, коли у него єсть охота до звання по душі, тоді не пішовши за ним, він буде тільки звичайним хлібоїдом. Отже і молодіж і родичі їх і свояки передумують підчас ферій над тим, яку дорогу життя вибрати для молодіжи, — тай справедливо, бо від сего вибору залежить вся єї будуччина.

Яку-ж дорогу життя радити нашій рускій молодіжи, коли она в більшій часті така бідна, що не може собі вибрати звання після вдоботи, а тільки таке,

котре дає спроможність діпняти ся як найскорше до хліба. Трудно дати раду такій молодіжи, особливо, коли ідеалами єї суть в більшій часті ідеали родичів, що не знаючи самі світа показують дітям тільки вдонтані шляхи. У нас трохи не в пословицю ввійшло, що син селянина або міщанина перше всього годить ся тільки на святика, а иньші звання призначені вже для заможнійших. Але що так єсть, то ще з того не виходить, що так повинно бути; треба нашій бідній молодіжи більше відваги.

Хоч ми дуже бажемо собі, аби суспільність наша мала на приклад якнайбільше добрих святиків, але сказати мусимо, що отсе держанє ся втертих а вигідних шляхів, так замітне у нашій молодіжи, то наша найбільша хиба. Як в кожній справі, так і при виборі стану і виборі праці, котрій прийде ся посвятити ціле житє, не стараємо ся пізнати власної натури і успособленя, не хочемо слухати свого замидуваня, але числимо ся тільки з голосом пересічної опінії загалу, ідемо сліпо за ним і затрачуємо до решти почуте звання, бажючи тільки кар'єри. Що раз більше недостає нам відваги і віри, що лише розумно вибранє званє і щирє замидуванє до него може

з нашої праці видобути хосен для суспільности а щастє для нас.

Ся обставина, що наша молодіж руска так мало числить ся зі своєю вдачею і замидуванєм, а силоміць наклонює себе до невідповідного для неї звання, витворила у нас так багато байдужих до загалу людей, ремісників у своїм званю, котрі о стільки лише працюють, о скільки то потрібне для хліба. А нам же треба не лише батьків, що опікують ся родинами, нам треба ще, щоби ті батьки були Русинами і находили інтерес в публичнім житю та своєю пайкою причиняли ся до народного розвою.

Інтелігенції у нас ще надто мало, щоб она могла дати суспільности рускій молоде, свідомє своїх цілей і обовязків поколіне. Наша інтелігенція зростає головно приростом з селян та міщан, а хоч у тім прирості находять ся дуже часто люди, перевиспаючі своєю вдачею, талантом і характером синів з інтелігенції, то все таки далеко більша половина тих селянських та міщанських синів не може вийти поза круг ідеалів своїх родин і на перекір всім своїм спосібностям іде против свого замидуваня. У селянина ідеалом є стан святикичий, отже син его повинен бути святикиком; инакше

ПИТОМЕЦЬ.

Новела

В. ЩУРАТА.

(Дальше.)

IV.

— Що ви такого стукну зробили вночі? Я вже думала, чи не побили ся припадком, — сказала другого дня рано панна Галя до Щерби.

— Ми? побили ся? Правда, між соперниками все можливе. Та сего вчєра не було.

— Що-ж стало ся? Ми на той стук всі на рівні ноги повривали ся.

— Проста річ! Коли не позаципаєте добре гаків при ліжку, чоловік, аби як спав, мусить разом з ліжком провалити ся.

— То се ти провалив ся?

— Відки я? Дубович.

— Як-же се було? Скажи мені.

— Відки я маю знати як, коли я нічого не видів. Я вже лежав на софі, коли Дубович погасив свічку. З пять хвиль біліла ся ще над ліжком его дрібна постать; вкінци він положив ся. Лєди сон почав клеїти на добре мої повіки, заскрипіло щось. Я прокинув ся й гадаю: Певно Дубович обертає ся на другий бік — не може заснути. Аж ні! Знову скрип, а відтак стук, страшний стук. — Що таке? — питаю. Дубович не озивав ся, лиш шарнув сїрником. Запалала свічка. Він стояв коло нічного столика. Один кінець ліжка стояв висше, другий разом

з подушками на підлові, а маленька подушцинка аж дєсь посеред салону. — Катастрофа! — сказав лиш заклопотаний Дубович.

— І що?

— Пробував підняти унавший кінець ліжка і наробив ще більшого лопоту, бо й другий повалив ся.

— Він певно подумав собі, що ми єму навмисне таке зробили?

— Може бути, що й подумав, та я старав ся витолкувати єму, що се слуги забули позаципати гакі. Я хотів обернути се в жарт. Та чим більше жартував, тим більше ставало его заклопотанє. Я й перестав жартувати.

— Де-ж він спав потім?

— На ліжку таки. Побачивши, що не пора направляти, він поправив собі лиш подушки і положив ся, але видко не міг заснути, бо почав зі мною розмавляти.

— Він? розмавляти? з тобою? І що-ж він говорив.

— Богато дєчого. Тільки то для мене цікаве, що про вас всіх ні одним словом не зробив натяку.

— Ні одним словом... ну, се ще нічого, дасть ся витолкувати.

— А про мене питав ся тільки, чи я ваш свояк.

— Що-ж ти єму відповів?

— Найлекше було відповісти, що свояк.

— І він тому повірив? Се не може бути.

Вже хоч би від вуйка міг довідати ся дєщо.

— Може й довідав ся, я сего не знаю.

Мені він не спротивив ся.

— А то добре! Хоч знаєш, що? Не такий чорт страшний, як его малюють. Дубович не злий хлопець, тільки дуже якийсь непорядний.

— Мамин син, як сказала тітка. Та може-б нам Галю, пора до церкви пійти; Дубович вже давно в церкві.

— Підемо; се-ж нині твої іменини. А Дубович тобі не гратулював?

— Ні. Відки має знати?

— То ходім!

Чистим як сніг обрусом застелений стіл в ідальни паньства Чермінських був заставлений святиочною посудю; проміне сонця падало крізь матові, заплакані шибки на срібне начинє, грало барвами дуги в чарках перлистого вина, сяло на кождім лиці уємнішкою задоволеня.

О. Чермінський перший взяв свою чарку в руку і встав. Очи всіх звернули ся на него.

— Перший тоаст — промовив він — належить ся нині солєнівантови. — І він подививши ся на всіх, звернув ся до Щерби, та черкнув ся з ним чаркою.

— Дякую, — відповів Щєрба, черкаючи ся чаркою з другими.

— І спів-солєнівантці, — сказала панна Орієса, дивлячи ся на Галю, котра почервоніла як рожа.

— Я не скуний, — озав ся Щєрба — тоастом поділю ся радо, — і він черкнув ся своєю чаркою з чаркою панни Галі.

Дубович несвідомо робив те, що і другі. Він доперва викиливши чарку і сївши, почав

„пропаде“. Чи відтак той син чує справді в собі замилене до того стану, чи він розуміє і хоче радо сповняти свої обов'язки — і родичам і ему байдуже; іде о хліб, а не о те, щоби чоловік був зі своєї праці вдоволенний. Такі низькі поняття зводять людей на манівці і обнижують дуже їх моральну вартість. Вжити ся хоч би в які обставини можна, але з того ще не виходить, щоби даний чоловік в інших обставинах не був і сам щасливіший і для других користнійший.

Коли-б можна яку раду дати для нашої молодіжи, то таку: Іди, молодче, куди хочеш, працуй, в чім хочеш, але іди там лише і працуй лише в тім, куди й до чого прає тебе інстинкт і серце, до чого маєш ширю охоту і талант, словом: до чого маєш зване... Коли ідеши иньшою дорогою, або послухаєш намови, праця твоя не дасть тобі ніколи вдоволення, а суспільність буде вважати тебе тягарем.

Хто винен, що ми Русини маємо тільки байдужих молодих людей поміж інтелігенцією, котрих справді треба вважати тягарем? Звістно, не они винні, а їх родичі. Родичі, виряжаючи сина в школу, не обчислюють ся зі своїми средствами, значить: позваляють припадковим обставинам нагинати сина в той або сей бік доволі; відтак не дбають, щоби син мав характер, якого ему жадна школа не дасть, лише дім батьківський. З правдивим характером ніколи не погодить ся наклін до кар'єри, жаден змисл до „гешефту“. Де суть характери, там на публичних становищах нема людей, що компромітують ті становища, визискують своє положене для особистих цілей зі шкодою для загалу. А тимчасом у нас так мало характерів, твердих як в криці!

Отже на зване, на замилене синів повинні родичі дуже зважати; инакше медвежу прислугу роблять їм, силуючи їх до немилої праці на ціле жите. Зара-

зом повинні і родичі і молодіж набрати пересвідчення, що поза виділами університету є ще різні иньші занятя, без сумніву не менше потрібні і користні так для загалу, як і для них самих. У нас молодіж не хоче знати иньших виділів, як лише богословський, правничий, медичинський, а по часті філософичний. Вже Русинів-політехніків можна на пальцях почислити, хоч політехніка дає таке широке поле до занятя в житю. Так само і в иньлих званиях майже не находимо Русинів.

Звістна річ, наша суспільність потребує ще на всіх полях своїх людей; ми не маємо ще ані за багато професорів та учителів, ані правників-урядників, ані лікарів — всі они нам придались би, хоч би їх було як багато, але щоби лише університет мав бути одинокою метою Русинів, то думка хибна і в наслідках для нас шкідлива. Кого не тягне зване на виділ університету, той повинен глядати роботи деінде. І так доки різництво будемо вважати занятєм лише для селян, чимсь низшим від становищ иньших, доти оно не піднесе ся. В різництві потребуємо так само освічених людей, як і в кождім иньшій званию. У кого є спроможність жити з землі, у того кар'єра бюрократична, зависима, не повинна бути ідеалом. Спеціалісти в промислі суть нам так само потрібні, як всякі иньші спеціалісти в науках. А у нас хто з матуристів має охоту стати промисловцем? Виробила ся несправедлива думка, що промисл то не занятє для інтелігентного чоловіка — і Русин лише промисл всім иньшим, а сам не вважає его гідним себе. Для ретельних, енергічних і неустрашимих купців дає торговля добрий і чесний заробок, але й до торгівлі не треба бути ділетантом, чоловіком, що тільки з розпуки до того бере ся; купцем треба бути також зі звания і науки. Щоби наша інтеліген-

ція не складала ся з самої зависимої бюрократії, треба дбати, щоби молодіж сягала по різнородні роботи, відповідно до замилення, не так як досі.

Тих кілька думок подаємо на розвагу родинам і молодіжи, що тепер вибирає собі дорогу житя. Повторяємо ще раз, що невідповідне занятє, вибране на ціле жите, витворює байдужих людей, а нам таких не треба. Нехай кождий у своїй роботі шукає не лиш хісна і вдоволення для себе, але й для загалу!

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 28. серпня 1895. р.

Референтом для середніх шкіл в міністерстві просвіти іменованій на місце уступившого гр. Штірка, др. Михайло бар. Підоль з титулом секційного шефа. Досі він був директором терезіанської і орієнтальної академії.

Однокласова система на залізницях. В фаворі газеті „Райльвай Корльд“ обговорює ся в посліднім числі практичні наслідки заведення однокласової системи на залізницях в Америці. Ту одну класу повинно ся урядити цілком вигідно для публіки, а хто хоче мати вже певну вигоду, той має право замовити собі два місця. На тім не тратить залізниця нічого, а протівно показало ся, що доходи по заведеню тої системи значно ростуть. Правда, для курців заведено особні вагони.

Сегорічні осінні маневри відбудуть ся в перших днях вересня в околиці Перемишлян і Бережан. Іменно полки 15-ий, 30-ий і 80-ий, дальше 30-ий батальон стрільців, львівський корпусовий 11-ий полк артилерії і дивізійний 32-ий, вкінці 7-ий полк уланів відійшли в днях 25-го і 26-го серпня в околиці Перемишлян, де 5-го вересня відбудуть ся вправи в 11-ій дивізії піхоти. Полк 80-ий сконцентрований в Золочеві і відбуває там вправи полкові. Вправи в 30-ій дивізії піхоти відбудуть ся в околиці Бережан і в них возьмуть участь 41-ий полк з Чернівців, 24-ий з Львова, 55-ий, котрий уже єсть в Бере-

догадувати ся чогось, відтак нагло заговорив до Щерби:

— А я зовсім не знав, що то нині ваші іменини. Прийміть-же й мої бажаня. — І він стис Щербі руку. Щерба чув, як та рука дрожала.

Запанувала знову немил мовчанка попереднього вечера. О. Чермінський пару разів починав розмову, та ему не вдало ся піддержати єї. Пані Чермінська відповідала на питання дочок коротко, неначе урядово. Дубович по кождім зверненім до него питаню питав: що, прощу? або дивив ся перед себе.

Паньство Чермінські відгадали причину тої душної атмосфери і були справді заклопотані.

Одна панна Галя була весела і подавала зручно полумиски Дубовичеві, котрий, дякуючи їй, все якось виминав єї погляду. Він почав звертати свою увагу більше як досі на Орисею.

По обіді всі перенесли ся до сальону. Однак обоє паньство Чермінські не довго бавили гостя.

— Може-б ви, пане Дубович, спочили трохи? — спитала пані Чермінська.

— О, ні, прошу, — відповів Дубович. — Я ніколи по обіді не кладу ся, але паньству я перешкаджати не буду.

— Ні, ви нам зовсім не перешкаджаєте, — сказав о. Чермінський — і даруйте мені, що я на хвилюк положу ся.

— Але-ж прошу дуже!

— Нинішня відправа в церкві дуже мене втомил, не маєте понятя, — говорив о.

Чермінський, виходячи вже до канцелярії. — Ти, Орисею, можеш заграги що-не-будь.

Пані Чермінська вийшла й собі-ж до „бабинця“. В сальоні лишив ся лиш Щерба з Дубовичем і Орисею, котра почала вже грати Гайднове „Сотворене“. Дубович, курячи папіроску, стояв з боку коло фортеп'яна і пускав перетинами клубки сивого диму. Тихцем і незаметно вийшов Щерба з сальону, лишаючи Дубовича сам-на-сам з Орисею. Він сів собі в ідальні, взяв до рук книжку „Житя і Слова“ і почав читати роман Франка „Основи суспільности“. Однак натрафивши на місце, де пані Олімпія дає свою слугу, він ніяк не міг погодити вражіння єї лайки з вражінєм Гайднкової музики, що обивала ся о его вухо і поставив книжку на столі. Нараз музика втихла, а через яких п'ять хвиль Ориса, мов приском обсирана, вибігла з сальону.

— Галя, підемо на прохід! — кликнула вона, спостерігши в ідальні Щербу. — Збирайте ся, пане Щерба. І ви підете з нами.

Галя вийшла до другого покою.

— Преси Дубовича, — сказала вона, — а я піду по тітку; самі-ж не підемо.

— То йди; Дубович піде.

В чверть години потім мурованим гостинцем ген-ген за місточком ішло п'ять осіб: в першій парі Ориса з Дубовичем, в другій Галя з Щербою, а за ними помалу ішла пані Ярчевська.

— Чи не освідчив ся він їй? — спитав Щерба в Галі. — Так мені щось здає ся.

— По чім?

Щерба оповів Галі все, по чім міг лиш

того догадувати ся: те, як він лишив Дубовича сам-на-сам з Орисею; як вона якийсь час грала, а потім нагло перестала; як в сальоні було пару хвиль тихо, почім Ориса змішана, мов не своя вибігла до ідальні і запропонувала прохід.

— Але чому так вони сторонять від себе? — То-ж вона все бокує. А летять, як би гнав хто за ними.

Ориса справді бігла, як коли-б той прохід був для неї панциною. Вона все тримала ся краю гостинця, йшла по-під високу стіну снігу, що мов вал довгий тягла ся рівнобіжно з телеграфічним дротом. Дубович ішов серединою гостинця; обоє розмавляли щось.

— Може-б ми вже вертали? — озвала ся тітка.

— Ще трошки, тіточко; нехай виговорять ся, — відповіла, всміхаючи ся Галя.

— Ех, ти пустійко! Що я тобі казала? Не критикуй, бо скритикуєш. Волиш критикувати свого.

— Мого вже люди скритикували, ще ваки я почала. Впрочім я его не критикую. Він лиш на мамцю першого разу але вражінє зробив.

— Чим?

— Вони самі може не знають. Нюнька — кажуть, тай тільки.

— Ет, ви всі, коби лише зганити; а тобі що до того? Коби їй лиш сподобав ся.

— І я те саме кажу, — промовив Щерба.

— Тепер! А по що було говорити..

— Я нічого не говорив злого. І тепер

жанах і робить вправи в полку, 1-ий батальон 58-го полку, 13-ий полк уланів і 31-ий а також 33-ий дивізійний полк артилерії зі Станіслава. По 5-ім вересні відбудуться дво-денні великі маневри Полку, котрі належать до 11-ої дивізії, пійдуть против полків 30-ої дивізії. Терен для маневрів назначений між Бережанами а Гологороми. Крім того відбудуться вправи для артилерії, в котрих бере участь: 14-ий полк гузарів з Чернівців, 8-ий полк уланів зі Станіслава, 9-ий полк драгонів з Бережан, 10-ий полк драгонів з Тернополя, 4-ий полк уланів з Жовкви і кінна львівська дивізія артилерії. Вправи кавалерії відбудуться коло Козови в часі від 29-го серпня до 5-го вересня.

Попали ся. З Косівщини пишуть: З Америки прийшла вість, що там помер якийсь Галичанин Гостковський і полишив кількалітновий маєток. Позаяк він не полишив ні жінки ні дітей, то винайдено, що якась родина Козьоровських має дістати ту спадщину. В Кутах живуть шевці Козьоровські і тутешні лихварі зараз таки зачали конферувати з ними про їх спадщину. Шевці Козьоровські нічого не знали отій цілій історії і продавали „свою спадщину“. Жиди давали за кождою 20.000 зр. — 5 зр.! Але шевці на такий дешевий „гешефт“ не пристали. Зачали ся торги, ну, і в кінці пішла ціна спадщини в гору. Заключено формальні контракти у нотаря Лушинського, і славний на цілу Гуцульщину банкир Єрман з Косова купив велику часть тої спадщини, бо заплатив аж 1200 зр. Але жиди купували kota в мішку, бо показало ся, що в цілій історії о спадщині для Козьоровських не було ні одного слова правди. Шевці Козьоровські заробили на тім американським гумбуку 3000—4000 зр., а жиди звернули нехотячи зароблений лихвою гріш. Сей факт свідчить знову о тім, як безсовістно американські адвокати полюють на темноту в народі. Пускають в газети (перше англійські, французькі, а тепер вже у віденські і галицькі) фальшиві вісти о спадщинах, беруть потім гроші за „заступництво“ спадкоємців, котрих завсігди зголошує ся тьма-тьмена, а вкінці показує ся, що то все лише американський гумбук... Сим разом попали ся жиди і мимоволі дістали добру науку...

Пів крэйцара податку. В Kölnische Volksztg. читаємо: В Кольмар мусить один мужик

за кусник поля платити річного податку 6 кр. в дванадцятьох ратах, значить, він що місяця мусить платити по 1/2 кр., а урядники мусять сго записувати в різні книжки та виставляти потвержене уплати. Тим онимають велику роботу. Се їм вкінці надоїло, і тому хотів один урядник еже сам ті 6 кр. платити, але мужик відкинув гордо то предложение і приходить правильно кождого місяця до уплати свого податку в сумі 1/2 кр.

Отросне грибами. Дня 18-го с. м. пішли в Шумлянах, підгаецького повіта, селяни Пісецькі, жінка і муж, на гриби до двірського ліса. Вечером зварили узбрані гриби і з'ївши їх потроїли ся та померли тої самої ночі. — В Кошинцях, скалатського повіта, сконстатував повітовий лікар затроене грибами чотирох осіб в однім домі; трое з них померло. Староста з огляду на часті случаи затроєня грибами видав до зверхнестий громадских відповідне поучене.

Устні іспити зрілости в осіннім речинци розпочинають ся: в гімналії німецькій у Львові іспити цілі і поправки дня 16-го вересня 1895, в гімналії рускій у Львові дня 20-го вересня, в гімналії Фоанц Йосифа поправки дня 19-го вересня, в IV-ій гімналії у Львові іспити цілі і поправки дня 23-го вересня, в реальній школі у Львові іспити цілі і поправки 23-го вересня. Абітурienti середніх шкіл, котрі мають здавати поправки, мають зголосити ся в дирекції одної з тих шкіл бодай три дни перед визначеним речинцем, абітурienti, що хотять складати цілі іспити, вісім днів наперед.

Реальна школа в Тернополи має з днем 1-го вересня с. р. бути розширена, імено має бути отворена пята класа. В тій справі надійшов вже декрет ради шкільної зі Львова.

Атентат на париского Ротшільда. Ми подали передвчера коротку телеграму про той атентат, тепер подаємо докладнійші вісти після віденських газет. Симі днями наспів до палати бар. Альфонса Ротшільда в Парижі при ул. Ляфіт спорий лист, запечатаний п'ятьма чорними печатками, з допискою: доручити особисто. Але що Ротшільд перебуває тепер в купелях морських, то лист вдобрав секретар Якобський-Йодковіц і винавши сцизорик розрізав один бік куверти. В тій хвили наступила експльозия, а Якобський почув пекучий біль в правім оці і в

пальцях правої руки, на котрих показала ся кров. Експльозия подерла лист на шматки. Слідство поліційне виказало, що в куверті була між двома картоновими окладинками маса експльодуюча (вибухове живе срібло) а від неї ішли нитки до берегів куверти. При розтинаню куверти мусіло зацепити ся о нитку і в сей спосіб виклеати експльозию. Злочинця вже арештовано, він е анархістом.

Померли: О. Корнилий Саїк, парох в Себечеві коло Сокала, дня 23. серпня, в 57-ім році жита а 30-тім сьвященства: — Антоніна Борис, жена гр.-кат. пароха в Хащові, в 37-ім році жита.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Градець, 28. серпня. Молодший брат князя Аляйна Рогана розбив князеві Ернестови чере з випадковий вистріл зі стрільби голоу. Князь помер сейчас.

Цетинє, 28. серпня. Парохід „Ростов“ привіз від російского царя дари для князя черногорского, іменно 30.000 карабінів, 15 мільонів патронів, канони, динаміту і иньше воєнне зняряде.

Софія, 28. серпня. Поліція винайшла тайне мацедонське товариство, котре мало викликати розрухи і убити князя Фердинанда. Поліційний дозір зміцнений. Подорож князя по краю не відбуде ся.

Петербург, 28. серпня. Автора брошурки „Віте і російські фінанси“, Ільву Ціона, засуджено на видалене з Росії і позбавлене всяких горожанських прав.

скажу: добрий хлопець і навіть розумний, тільки слова з него не добудеш.

— Інакше може й не здавав ся би розумний, — шепнула Щербі Галя.

— Ні, вине кажіть і того, — сердила ся тітка. — Добре пану Щербі говорити, коли приїхав собі оттак ніби-то соли позичати, присів нишком і ґрунт собі підготовив. А він же доперва другий раз в чужій хаті, нікого ні знав ні видав, як ему сьміливим бути? Не говоріть богато. Але ми вертаємо.

— Орисю! вертаємо! — кликнула Галя і не ждучи, щоб їх пустити знову наперед, вертала з Щербою і тіткою домів.

Дома чекали вже з вечерою. Пані Чермінська, правда, порала ся ще в кухні, тому й панни пішли їй помагати, а Щерба ветупив на хвильку до пані Ярчевської. Дубович пристав до розмови о Чермінського в Юльком, але що розмова веда ся про архітектуру, то й він більше слухав як говорив. Коли Юлько вийшов на двір, Дубович лишив ся в канцелярії з о. Чермінським. О. Чермінський почав перевертати між паперами на своїм столі, — шукав ніби чогось. Дубович мовчав. Та коли о. Чермінський звернув ся до него, він поступив кроком наперед і сказав з рішучостию, по котрій все таки видко було, як много вона вго коштувала:

— Отче добродію! Я маю до вас діло..

— Прошу, — сказав о. Чермінський, прибравши поважний вид лица.

— Отче добродію, — ще раз повторив Дубович. — Як знаєте, я вже три роки сиджу бевдільно по укінченю теології. Пора мені ви-

святити ся, щоб не мати ще клопотів з війском. Може бути, що я за скоро поступаю тут, але самі бачите, що інакше не можу.

О. Чермінський дивив ся на кусник паперу, що его м'яв межі пальцями; Дубович думав, що він вже нетерпеливить ся і майже одним душком скінчив:

— Коли ваша ласка, я буду просити в вас руки вашої старшої доньки, панни Орисі.

— Га, та я, пане, проти вас нічого не маю; хоч і мало вас знаю, скавати мушу, що ви чоловік порядний. Впрочім я, не хвалачи ся, скажу, що маю той вроджений дар — пізнавати на перший погляд людей, пізнавати їх навіть тоді, хоч би вони не знали як замаскували ся. Вас я пізнав лише з доброї сторони. Та се ще не все. Я дітям в себе даю повну волю, а противлю ся їм хіба тоді, коли бачу, що їм щось на шкоду може вийти. Не знаю, що на те моя донька.

— Я з панною Орисею зачав був говорити.

— І що-ж вона?

— На вас, отче добродію, відкликала ся.

— На мене? яка вона невинна! — зашартував о. Чермінський. — Ну, коли так, то се якось буде. А ви коли хочете їхати від нас?

— Я би може...

— Не гадайте, пане Дубович, що нам може ваша гостина неприємна, овшим; та я хотів би се знати, щоб відповідно в часом розпорядити ся в поалагодженю сеї справи.

— Я хотів би вже завтра їхати; треба-б якось опорядити ся.

— Завтра... ну, се дасть ся видіти. Та, правда, ще одно. Вам може наговорив хто, що ми великий посаг даємо донці. Отже я вас упереджую, що ні. В нас гроший покладних нема. Що могли-б дати — то виправу і пару сот на перший розробок. Та й що вам впрочим буде потрібне? Я, як знаєте, маю вже право держати собі сотрудника. Ви остали б при нас, мали-б в нас печене, варене і услугу, а хату ми-б вам вже десть винайшли близенько.

— Та я там, отче добродію, тим не журю ся. Мені гроші на що? Довгу маю всего на всего сто ренських.

— Не маю причини вас підозрівати, а такий довг — дрібниця.

Дубович був невимовно щасливий; ціле лице его оживило ся, очи засяли якимсь новим блиском; він кинув ся до руки о. Чермінського, щоб ві поцілувати. Але той сховав руку по-за себе.

— Пане Дубович, я своїм дітям не позваляю себе цілувати в руки. — І він наставив уста, щоб з ним поцілувати ся.

При столі о. Чермінський був, як завсігди, спокійний та поважний. Він почав розмову про свої господарські клопоти, в котрій брав живу участь і Дубович. Галя і Щерба були веселі як рідко. Лиш пані Чермінська і Орися були ніби роздразнені, — Орися трохи що не розсіяна.

(Конець буде.)

Передплатників, котрі в доручуванню „Буковини“ добачать якусь неправильність або котрим не достає якого числа, просимо се зараз подавати нам до відомости. Реклямація бракуючих чисел увільнена від оплати порта.

Ціни збіжя і других продуктів.

Дня 28. серпня 1895.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . .	від 7.— до 8.80	від 6.75 до 7.25
Жито	6.— „ 6.25	5.75 „ 6.—
Ячмінь	„ „ 5.75	„ 5.75 „ 6.—
Овес	6.— „ 6.50	5.50 „ 5.75
Ріпак	9.25 „ 9.50	„ „ „
Горох	„ „ „	„ „ „
Вяба	„ „ „	„ „ „
Льнянка	„ „ „	„ „ „
Біб	„ „ „	„ „ „
Бобик	5.— „ 5.40	„ „ „
Гречка	„ „ „	„ „ „
Конюшина черв. „	„ „ „	„ „ „
Конюшина біла „	„ „ „	„ „ „
Конюш. шведск. „	„ „ „	„ „ „
Кмни	„ „ „	„ „ „
Апшж	„ „ „	„ „ „
Кукуруза	„ „ „ 6.50	„ 7.—
Хміль — до — зр. за кільо у Львові, оковита за 10.000 літрів	14.25--14.75.	

Сим подає ся до відомости, що в однім добрім домі в ЧЕРНІВЦЯХ, ул. Нового Сьвіта ч. 9, поверх I, де єсть також фортеп'ян, **ДІВЧАТА** можуть получити **МЕШКАНЄ І ХАРЧ.** 3—3

„ДНІСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Вало́ва ч. 11,
засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р. „Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечує всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого впливу вогню під найприступнішими услів'ями і почилює можливо найнижчі премії.
Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.
Зголошеня о уділене агенції в місцевостях, де нема агенції „Дністра“, приймають ся.

СИЛА КНИЖКИ

або
О ПРΟΣВІТІ НАРОДНІЙ.
Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях
написана
учителем Дарієм Пігуляком.
Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА
у Львові, улица Академічна ч. 8.

продает сліду́ючі книжки:

	зр. кр.
Юрій Федькович. Повісті і оповіданя	— 20
Михайло Старіцький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр. ч. III	— 80
— Книга казок, поезії часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	— 1
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4:50 зр., з пересилкою	5 —
— Кобзар для дітей	— 20
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	— 10
Левенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Герінг-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії	— 10
— „Оферма“ — новела	— 20
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	— 20
Іван Франко. Жіноча неволя в руських піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щасте, драма	— 30
Уманець і Спілка. Словар російсько-український ч. I і II. по	2 50
І. Баштовий. Українство на літератур. позвах з Московщиною	— 50
Ом. Партицький. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленко. „Ювігенія в Таврії“, драма	— 30
Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV, V і VI. по	1 20
Ю. Кенан. Сибір ч. I. II.	1 20
Кирило Студинський. Лірики, студия	— 20
— Пересторога	— 1
Василь Щурат. Пісня про Ролянда	— 50
Леся Українка і Макс Стави́нський. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезій	— 60
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Др. Огоновський: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	— 1
— Чорна Рада, повість	— 80
Іван Нечуй. Повістки і оповіданя	— 30
— Сьвітогляд українського народа	— 30
— Байдашева сім'я, повість	— 50
— Навіжена, повість	— 20
— Над чорним морем, повість	— 90
— Хмари, повість	— 1 50
— Причепи, повість	— 1 50
— Микола Джеря, повість	— 80
— Поміж ворогами	— 50
— Попались	— 10

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найповніший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечерні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні. б) з Повечерній малої, в) з Повечерній великої, г) з Утрені, д) Літургія сьв. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі сьв. Літургії. III. Тайни покаяня і пресьв. Евхаристії. IV. Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V. Молитви в часі великого посту. VI. Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятих VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) сьв. Отця Николая. IX.) Молебні до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятих, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і інші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропигійській і перепл. заведеню Мих. Спозарского по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
 - 2) оправлений на-пів в золотно з одвітними відтисками — „ 90 „
 - 3) оправлений цілов полотно з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
 - 4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
 - 5) оправлений на-пів в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
 - 6) оправлений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 60 „
 - 7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „
- Замовляючі поодинокі Молитвенники зволють прислати на оплату почти 20 кр.

Альбом заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зл. 20 кр. за роčníк, а всі 9 разом за 9 зр.

З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

Чума горілчана.

Сумна історія для перестороги і науки бідним і богатим, старим і молодим переповів і тверезим руским читальникам присьвятив Омелян Попович. Книжка ся має 80 сторін і коштує 20 кр., поштою 25 кр.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.
У Львові, улица Академічна, ч. 8.

